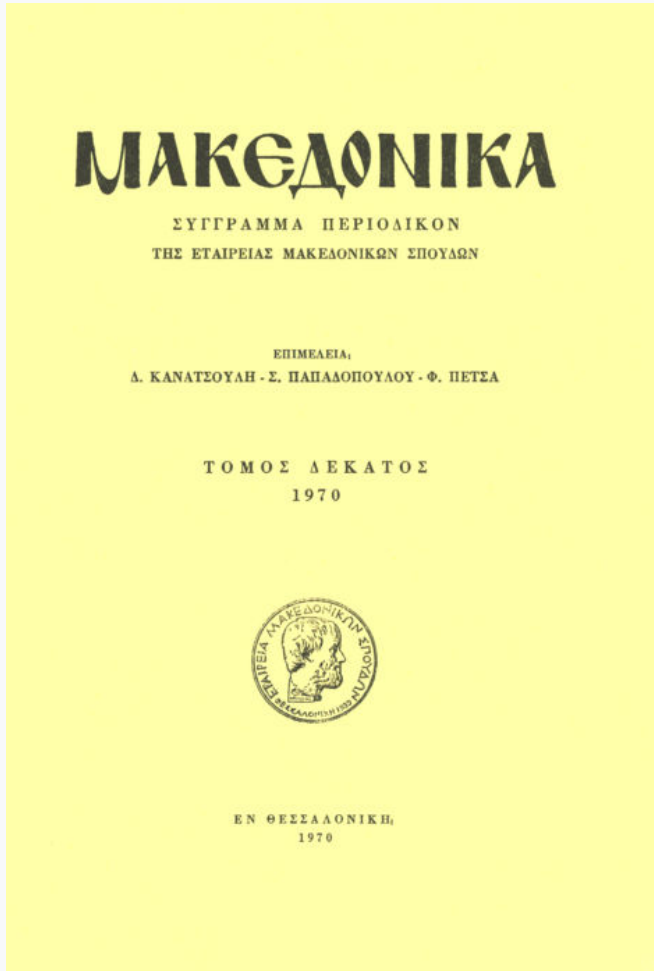

Makedonika

Vol 10, No 1 (1970)

Σύμμεικτα περί της «Φιλοκαλίας» και του «Ευεργετινού»

Κωνσταντίνος Κ. Παπουλίδης

doi: [10.12681/makedonika.782](https://doi.org/10.12681/makedonika.782)

Copyright © 2014, Κωνσταντίνος Κ. Παπουλίδης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Παπουλίδης Κ. Κ. (2015). Σύμμεικτα περί της «Φιλοκαλίας» και του «Ευεργετινού». *Makedonika*, 10(1), 291–293. <https://doi.org/10.12681/makedonika.782>

En 1836 nous trouvâmes le règlement concernant les malades et le personnel écrit en grec.

En 1838 dans l'une des chambres de l'établissement il y avait de la place pour 6 hommes, dans l'autre pour 6 femmes¹.

En 1840 un contrôle constata que la maison pour indigents était bien aménagée mais très sale. La chambre pour hommes était spacieuse, mais celle des femmes exiguë, comme une prison. C'est dans cette année, qu'après le Dr Birly, le Dr Emmanuel Ferczy, d'origine grecque assuma la direction de l'hôpital.

En 1841 l'hôpital fut transféré dans l'aile du Sud du corps de bâtiment construit alors au bord du Danube faisant partie de la «Cour Grecque» (sic).

En 1854 l'hospice pour indigents disposait de 8 lits mais on y assistait en outre 40 pauvres.

Faute de données et documents, nous ne savons pas la date de la cessation de cet établissement. Mais comme en 1908 nous avons trouvé une note (facture) dressée pour l'hospice des pauvres, nous pouvons en conclure que cette noble institution a encore existé au commencement de ce siècle.

Budapest

ÖDÖN FÜVES

ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ «ΦΙΛΟΚΑΛΙΑΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ «ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΥ»

1. Είναι γνωστές οι δύο συλλογές άσκητικών έργων: τής «Φιλοκαλίας» και του «Ευεργετινός», τις όποιες όφείλουμε, την μὲν πρώτη στὸν μητροπολίτη πρόην Κορινθίας Μακάριο (Νοταρά) καὶ στὸν δσιο Νικόδημο Ἄγιορείτη, τὴν δὲ δεύτερη στὸν μοναχὸ Παῦλο τὸν Εὐεργετινὸ καὶ τὸν δσιο Νικόδημο τὸν Ἄγιορείτη.

Ἡ «Φιλοκαλία» ἐξεδόθη γιὰ πρώτη φορά στὴ Βενετία τὸ 1782 καὶ ἔφερε τὸν πλήρη τίτλο: «Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν νηπτικῶν, συνερανισθεῖσα παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν, ἐν ἧ, διὰ τῆς κατὰ τὴν πρᾶξιν καὶ θεωρίαν ἠθικῆς φιλοσοφίας, ὁ νοῦς καθαίρεται, φωτίζεται καὶ τελειοῦται. Ἐπιμελεία μὲν ὅτι πλειοστὴ διορθωθείσα. Νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ δαπάνης τοῦ τιμιωτάτου καὶ θεοσεβεστάτου κυρίου Ἰωάννου Μαυρογορδάτου. Εἰς κοινήν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐνετίησιν, 1782. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι, con licenza de' Superiori, e privilegio» (σ. 1στ' + 1207, in folio). Γιὰ δεύτερη φορά ἐξεδόθη στὴν Ἀθήνα τὸ 1893 ἀπὸ τὸν Π. Ἀθ. Τζελάτη, «εἰς ἣν προσετέθησαν τὰ ἐκ τῆς ἐν Βενετία ἐκδόσεως ἑλλείποντα κεφάλαια τοῦ μακαρίου πατριάρχου Καλλίστου»².

Ὁ «Εὐεργετινός» ἐξεδόθη γιὰ πρώτη φορά στὴ Βενετία τὸ 1783 καὶ εἶχε τὸν πλήρη τίτλο: «Συναγωγή τῶν θεοφθόγων ρημάτων καὶ διδασκαλιῶν τῶν θεοφόρων, καὶ ἁγίων πατέρων. Ἀπὸ πάσης γραφῆς θεοπνεύστου συναθροισθεῖσα οἰκείωστε (sic), καὶ προσφῶ-

1. Englender né Brüll Klára, Orvosok és Kórházak Pest-Budán Bp. é. n. 118-119 (Mme Engländer-Brüll Klára: Médecins et hôpitaux de Pest-Buda).

2. Γιὰ τρίτη φορά ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν ἐκδ. οἶκο «Ἀστήρ» τῶν ἀδελφῶν Ἀλ. καὶ Ἐ. Παπαδημητρίου μὲ ἐπιμέλεια τοῦ διακόνου Ἐ. Ἰ. Θεοδοροπούλου καὶ πίνακες τοῦ ἀρχιμανδρίτου Παντελεήμονος Καρανικόλα (σήμερα μητροπολίτου Κορινθίας). Στὴν ἐκδοση αὐτή, ποῦ ἔχει σάν βάση τὴν δεύτερη ἐκδοση (Ἀθήνα 1893), τὸ ἔργο διαιρέθηκε σὲ πέντε τόμους (Ἀθήνα 1957 κ.έ.).

ρως εκτεθεισα παρά Παύλου του όσιωτάτου μοναχού, και κτήτορος μονής τής Ὑπεραγίας Θεοτόκου τής Εδεργενίδος, και Εδεργεντινού επικαλουμένου, ήτις ληφθεισα εκ τής βιβλιοκτικής τής εν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὁρει ἱεράς, βασιλικῆς τε και πατριαρχικῆς μονής του Κουντουλουμούση (sic) έπονομαζομένης. Νυν πρώτον τύποις εξέδόθη διά δαπάνης του τιμιωτάτου, και ευγενεστάτου κυρίου κυρίου Ἰωάννου Καννά. Πρός όφελειαν τῶν έντουρχανόντων. Ἐνετίση, 1783. Παρά Ἀνωτιῶν τῷ Ἑκτόλῳ. Con licenza de' Superiori e privilegio» (σ. λστ' +1098, in folio). Γιά δευτέρα φορά εξέδόθη «τῇ αἰτήσει και γενναίᾳ συνδρομῇ τῶν έν τῷ άγιονύμῳ όρει του Ἐθῶ άγιων πατέρων υπό Κ. Α. υἰῶν Θ. Φωκαέως» (Κωνσταντινούπολις 1861). Γιά τρίτη φορά εξέδόθη από τόν Ἄντ. Στ. Γεωργίου (Ἀθήνα 1901) και εἶχε μερικέσ διορθώσεις αλλά και λάθη στον μακροσκελή τίτλο τής πρώτης έκδόσεως¹.

Ἐπαναλήφθηκαν γνωστές πληροφορίες, αλλά σκοπός του σημειώματος αὐτου είναι νά άποκαταστήσει μία βιβλιογραφική παράληψη: Τόσο στην Ἑλλάδα όσο και στο έξωτερικό παρουσιάζονται περισσότερες οι έκδόσεις τής «Φιλοκαλίας» και, επί πλέον, επικρατεῖ σύγχυση στις χρονολογίες τῶν έκδόσεων τής «Φιλοκαλίας» και του «Εδεργεντινου». Ὅλοι παρασύρονται από τὸ σφάλμα του ρωμαιοκαθολικού επισκόπου L. Petit ὁ όποιος αναφέρει² ὅτι ἡ μὲν «Φιλοκαλία» εξέδόθη α) στη Βενετία τὸ 1782, β) στην Κωνσταντινούπολη τὸ 1861 και γ) στην Ἀθήνα τὸ 1900, ὁ δὲ «Εδεργεντινός» α) στη Βενετία τὸ 1783 και β) στην Ἀθήνα τὸ 1893³. Γιά τὴν άποκατάσταση τής παραλείψεως του L. Petit αναφέρουμε ὅτι ἡ μὲν «Φιλοκαλία» εξέδόθη α) στη Βενετία τὸ 1782, β) στην Ἀθήνα τὸ 1893 και γ) στην Ἀθήνα τὸ 1957 (κ.έ.), ὁ δὲ «Εδεργεντινός» α) στη Βενετία τὸ 1783, β) στην Κωνσταντινούπολη τὸ 1861, γ) στην Ἀθήνα τὸ 1901⁴, (και δ) στην Ἀθήνα τὸ 1959).

Πιθανόν νά έγινε κάποια σύγχυση μεταξύ τῶν δύο άσκητικῶν συλλογῶν. Ἡ «Φιλοκαλία» περιλαμβάνει κείμενα νηπτικῶν πατέρων ένῶ ὁ «Εδεργεντινός» περιλαμβάνει άπλά άσκητικά έργα «άπό πάσης γραφῆς θεοπνευστου», τά όποια στο περιεχόμενο συγγενεούσ προς τὸ περιεχόμενο του «Εροντικοῦ», αλλά περιέχει και νηπτικά κείμενα.

2. Θά άξιζε, νομίζω, τόν κόπο γιά ένα φιλόστορα και ένα βιβλιόφιλο νά επανέλθουμε στην τρίτη έκδοση του «Εδεργεντινου» (Ἀθήνα 1901), ὅπου στη σελίδα 5 ὁ έκδότης παρουσιάζει ένα σκίτσο μοναχού με τὴ λεζάντα: «Παῦλος ὁ Εδεργεντινός ὁ συγγραφεὺς τής πα-

1. Ἐγινε π.χ. «...παρά Παύλου του όσιωτάτου (sic) μοναχού... συναθροισθεισα οικειῶς και προσφύρωσ... και Εδεργεντινού επικαλουμένου. Ληφθεισα εκ τής βιβλιοθήκης...του Κουτουλουμούση...». Γιά τέταρτη φορά εξέδόθη με έπιμέλεια και σχόλια του άρχιμ. Ματθαίου (παλαιοιημερολογίου) στην Ἀθήνα τὸ 1959. Τὸ έργο διατρέθηκε σε τέσσερις τόμους.

2. L. P e t i t, Macaire de Corinthe, Dictionnaire de Théologie Catholique, t. IX, col. 1449-1452.

3. Τά σφάλματα του L. Petit δὲν επαναλαμβάνονται στο έργο τῶν E. L e g r a n d (-L. P e t i t - H. P e r n o t), Bibliographie Hellénique où description raisonnée des ouvrages publiés par des Grecs au dix-huitième siècle, t. deuxième, Paris (Les Belles Lettres) 1928, ὅπου στη σ. 420 αναφέρονται ὀρθά οι έκδόσεις του «Εδεργεντινου», αλλά στη σ. 392 αναφέρεται μόνο ἡ πρώτη έκδοση τής «Φιλοκαλίας».

4. Πράγματι, ἡ τρίτη έκδοση του «Εδεργεντινου» έγινε στην Ἀθήνα τὸ 1901 και ὀχι τὸ 1900 ἢ 1900-1901, ὅπως γράφεται πολλές φορές εσφαλμένα. Ἄλλωστε άξιζει νά σημειωθῆ και ἡ δήλωση του έκδότη, στη σ. 525 τής τρίτης έκδόσεως, πὺ έχει ὡς έξῆς: «Εἰς μνημόνον αἰώνιον τῆς έν μακαρίᾳ τῇ λήξει περιποήτου και προσφιλεστάτης μοι συζόγου Κατίνας Ἄντ. Στ. Γεωργίου, ἧς ἡ τελευτῆ εκ τουδε του βίου έγινετο ἅμα τῇ ενάρξει τής εκτυπώσεως του παρόντος, εις τὰς 28 Ἰουλίου π.έ. 1900. Ὁ έκδότης Ἄντ. Στ. Γεωργίου».

ρούσης βιβλίου». Δὲν γνωρίζω ἂν μέχρι σήμερα ἔχει γίνει κάποια διόρθωση στὸ σφάλμα αὐτὸ, ὁ εἰκονιζόμενος ὁμοῦ μοναχὸς δὲν εἶναι καθόλου ὁ Παῦλος ὁ Εὐεργετινός, ἀλλὰ ὁ ὄσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (βλ. σκίτσο τοῦ ὄσιου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτη ἀπὸ παλιῆς ἐκδόσεως βιβλίων του στὴ Βενετία πρὸ ἀναδημοσιεύουσι οἱ Β. Γ. Μπιλάλης¹ καὶ J. Meyendorff²). Πιθανὸν καὶ ἐδῶ ὁ δαίμων τῶν τυπογραφείων νὰ μῆκε ἐκτοπιζόντας τὸν ὄσιο Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ τελευταῖος ἀπὸ πολλοὺς παρουσιαζόταν καὶ παρουσιάζεται σὰν συγγραφέας πολλῶν βιβλίων, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁμοῦ τοῦ ὀφείλουμε τὴ συστηματοποίηση τῆς ὕλης καὶ τὸν πρόλογο, ὅπως συμβαίνει καὶ στὸν «Εὐεργετινός»³.

Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

Ἀπρίλιος 1970

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Κ. ΠΑΠΟΥΛΙΔΗΣ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Δημ. Κανατσούλην.

Ὁ καθηγητὴς κ. Δημήτριος Κανατσούλης μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ γράψῃ ἑκτενὴ βιβλιοκρισίαν ἐπὶ τῆς διαλέξεώς μου, τῆς δημοσιευθεῖσης ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Συμμαχία τοῦ Φιλίππου τοῦ Ε' μετὰ τοῦ Ἀννίβα κατὰ τῆς Ρώμης» εἰς τὸν Θ' τόμον τῶν «Μακεδονικῶν» σελ. 377-381. Ἀλλὰ ἀντὶ βιβλιοκρισίας ὁ κ. Δ. Κανατσούλης ἤσκησεν εὐκόλον πολεμικὴν. Δικαίωμα τοῦ καθενὸς νὰ ἐπικρίνῃ ὅτι ἐκδίδεται ὡς ἔντυπον καὶ τίθεται εἰς δημοσίαν κυκλοφορίαν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ συμπίπτει ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκδότου «Μακεδονικῶν» καὶ ἡ τοῦ βιβλιοκριτοῦ, φρονῶ ὅτι ἔδει νὰ τεθῆ τὸ βιβλιοκριτικὸν του σημείωμα ὑπ' ὄψει μου πρὸ τῆς ἐκτύπωσός, διὰ ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ αὐτὸ ἔντυπον ἐν συνεχείᾳ. Διότι οἱ ἀναγνῶσται τῆς βιβλιοκρισίας τοῦ κ. Κανατσούλη δὲν θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην ἀναγνῶσται καὶ τῆς παρουσίης ἀπαντησεῶς μου.

Ἄς ἔλθωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ κείμενον τῆς κριτικῆς. Ὁ κ. Κανατσούλης ἔγραψε τετρασελίδον βιβλιοκρισίαν. Ἐάν ἐσταμάτα εἰς τὰς 28 πρώτας σειράς τοῦ κριτικοῦ του σημειώματος, θὰ εἶχον πάντα λόγον νὰ τὸν εὐχαριστήσω, διότι πράγματι ἀποδίδει τὸ γενικὸν νόημα τῆς διαλέξεώς μου, ἦτοι ὅτι ὁ Φίλιππος ὁ Ε', κινούμενος ὑπὸ τῆς πανελληνίου ιδέας, ἠγωνίσθη διὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἑλληνισμὸν ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσιν εἰς τοὺς Ρωμαίους.

Ἄλλ' ὁ βιβλιοκριτὴς ἐπιμένει νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς ἰδικὰς του κρίσεις ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ γράφει «οἱ βασιλεῖς τῆς ἑλληνιστικῆς Μακεδονίας ἀπέβλεπον ἅπλως εἰς

1. Β. Γ. Μπιλάλης, Ὁ ὄσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (1749-1809), Ἀθήναι 1969, ἐξώφυλλο.

2. J. Meyendorff, St. Gregoire Palamas et la mystique Orthodoxe, Paris (Seuil) (1959), σ. 146.

3. Πρβλ. καὶ τὸ γεγονός ὅτι στὴν πρώτη ἐκδοσὴ τοῦ βιβλίου «Ὁ Ἄδρατος Πόλεμος» ὁ ὄσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἔβαλε γιὰ τίτλο: «Βιβλίον ψυχοφελέστατον (sic) καλούμενον... ἄδρατος πόλεμος. Συντεθὲν μὲν πρὶν παρὰ τινος σοφοῦ ἀνδρός, καλλωπισθὲν δὲ νῦν καὶ διορθωθὲν... παρὰ... Νικοδήμου...» (Βενετία 1796), τὸ ἴδιο βιβλίον ὁμοῦ ἔφθασε νὰ ἐκδοθῆται μὲ τὸν ἐξῆς τίτλο: «Βιβλίον ψυχοφελέστατον (sic) καλούμενον ἄδρατος πόλεμος συντεθὲν παρὰ τοῦ ὁσιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρίου Νικοδήμου Ἁγιορείτου...», Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Προμηθεύς», 1922».